

kerhed for, at de fremtidige Overfud ville blive anvendte paa rette Maade, og bedre, end den ærebe Minister selv synes at turde paaftaa med Hensyn til den tidligere Anvendelse. Jeg tror saaledes at have gjort klart, at den ærebe Minister er gaaet ud fra saa aldeles modfattede Forudsætninger af dem, der ligge til Grund for Kommissionens Flertals Indstilling, at jeg beklager, at han har kunnet gjøre sig skyldig i en saadan Misforstaaelse; thi jeg kan forstaa, at naar Sagen bliver forebragt paa denne Maade i Kredse, som ikke give sig Tid til at efterse vor Indberetning, og som have ubetinget Tillid til, hvad Ministeren har sagt, at den da kommer til at staa fuldkommen skjævt for Mange, som, naar de havde set Sagen rigtigt, ikke vilde have kunnet forbynde vore Udtalelser, saaledes som det nu vistnok er flet. Den ærebe Minister har imidlertid — som jeg før sagde — gjort sig megen Umage for at stille sig rent og klart til Sagen, og dette har styrket mig endnu mere i, hvad jeg havde tænkt paa muligvis tidligere at ville gjøre, nemlig ikke at lade denne Debat gaa hen uden en motiveret Dagsorden. Netop dette, at den ærebe Minister overfor en saadan Forespørgsel ikke alene siger Nei, men det at han ligefrem udtaler, at han vil gaa den modfattede Vej, og vil benytte den Magt, han har, til fremdeles at gjøre Skridt ad administrativ Vej uden at lade det komme til Lovgivningsmagtens Afgjørelse, gjør, at jeg foreslaar det ærebe Thing en motiveret Dagsorden, hvormed denne Forespørgsel kan sluttet; jeg tillader mig herved at levere den ærebe Formand den.

Formanden: Den fremsatte Paaftand om Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen lyder saaledes:

„I den Erkjendelse, at en tilfredsstillende Ordning af den foreliggende Sag ikke kan gjennefindes, saalænge det nuværende Ministerium bestaar, gaar Folkethinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Efter Sagens Bessaffenhed og Forholdet imellem den fremsatte Paaftand og den stillede Forespørgsel antager jeg, at de Herrer, der ere indtegnede som Ralere med Hensyn til Forespørgselen, ogsaa ville være indtegnede med Hensyn til Dagsordenen.

Justitsministeren: Lør jeg spørge den høitærede Formand, om jeg herved, at der er indbragt en Dagsorden, er affaaeren fra at svare paa de Bemærkninger, som bleve fremsatte af den ærebe Ordfører.

Formanden: Paa ingen Maade, og det saa meget mindre som Paastanden ved at omtale en tilfredsstillende Ordning af denne Sag

giver fuldstændig Leilighed til at omtale selve Sagen.

Justitsministeren: Jeg skal da bemærke, at jeg tror at have udtrykt klart og bestemt, hvorledes jeg opfatter det Spørgsmaal, der er stillet til mig. Den ærebe Ordfører har efter min Opfattelse egentlig ikke i væsentlige Punkter indbragt de Bemærkninger, hvad Sagens Realitet angaar, som jeg har tilladt mig at fremføre, derimod har den ærebe Ordfører gjentagne Gange og meget stærkt udtalt sig imod den kolossale Misforstaaelse, der skulde være tilstede hos mig; han har paa det Stærkeste afvist, at „vi“ — det vil sige Kommissionens Flertal — skulde have tænkt paa at omstyrte, hvad der bestaar; han har gjentagende talt om, at jeg havde oprullet fantastiske Billeder, med Hensyn til hvilke han endog brugte det smagsfulde Udtryk, at det var Noget, som ikke ragede os. — (S. N. Hansen: Det er populært!) — Ja, maasse falder det sammen, det Folkelige og det Smagsfulde. Derfor der her er en Misforstaaelse tilstede, tillader jeg mig at mene, at det er Flertallet i Kommissionen, der har givet Anledning dertil, og at det maa være begrundet i, at Flertallet ikke ret har været sig selv bevidst, hvad dets Indstilling gik ud paa. (Latter fra Winth er). Det synes at more det ærebe Medlem i høi Grad, og jeg er altsaa overbevist om, at han med Interesse vil følge den Forklaring, som jeg nu skal tillade mig at give. Jeg har tilladt mig at oplæse det ærebe Flertals Indstillinger en Gang, men jeg bliver nødt til at oplæse dem endnu en Gang, for at gjøre det klart, at der indeholdes to Ting i Flertallets Indstilling. Den ærebe Ordfører har kun talt om den ene — nei, det er ikke et ganske nysigtigt Udtryk fra min Side — den ærebe Ordfører har væsentligt kun dvælet ved den ene, og er kun i Forbigaaende kommen til at røre ved den anden. Det ærebe Flertal har ikke indskrænket sig til at opstille den Paaftand, at det skulde være Lovgivningsmagten, der for Fremtiden skulde være virksom, naar der blev Spørgsmaal om Forandringer i eller Udvidelser af Fundatserne for de her omhandlede Stiftelser, men Flertallet i Kommissionen har udtrykkelig indstillet, at Bestemmelsen i Grundlovens § 49 skulde bringes til Anvendelse her. Flertallet har altsaa, og det i fuld og god Overensstemmelse med sin hele Betragtning, som findes at læse i dets Betænkning og som gaar ud paa, at de paagjældende Stiftelser Midler ikke ere private Eiendomsgegenstande, men ere Statens Midler, indstillet, at disse Stiftelser Indtægter og Udgifter skulle opføres paa Finantsloven. Ifølge Grundlovens § 49 skal Finantsloven indeholde Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, og naar man vil have denne Grundlovsbestemmelse gjort anvendelig ligeoverfor Ballø og Bemmetofte, ligger der i den Paaftand, at Ballø og Bemmetoftes